

Ministeren for Handel og Søfart (*Muus*): Saaledes som Sagen foreligger i Øjeblikket, skal jeg slutte mig til de to ærede sidste Talere. Bestemmelsen om et fikseret Beløb er blevet indført efter Opfordring fra Rederikredse, og det er ganske naturligt, at en saadan Fiksering vil gøre det lettere for dem at sikre sig Assurance for det Tab, de vil kunne komme til at lide. Der er blevet rejst Spørgsmaal om, hvorvidt man var berettiget til at foretage en saadan Ændring, om den kunde gøres indenfor Konventionens Ramme. Efter de Udtalelser, som ogsaa overfor mig er faldne baade fra Professor Grundtvig og Retsformand Koch, nærer jeg ikke allermindste Tvivl om, at der ikke vil kunne opstaa Vanskeligheder for os i den Henseende, og jeg tror, at det vil være en væsentlig Fordel for vor Søfart. Jeg kan ikke indse, at der i og for sig løbes nogen Fare derved, og jeg skal derfor paa det bedste anbefale at stemme imod Ændringsforslaget.

Godskesen: Jeg kan ganske slutte mig til de Bemærkninger, som blev fremsat af Ændringsforslagsstillernes Ordfører (Birch). Ogsaa jeg mener, at det vil være urigtigt at begrænse den Erstatning, som kan tilkendes i Tilfælde af Tabet af Forsørger gennem Død eller i Tilfælde af Skade paa Person, til 4,200 Kr. eller overhovedet til et bestemt Beløb. Det er vor Rets almindelige Regel, at naar der tilføjes Skade for Handlinger, for hvilke en Person bærer Skyld — og her er Forholdet jo det, at naar den paagældende ikke selv har Skyld, er der Tale om Handlinger af Personer, for hvem han bærer Ansvar —, skal den ødelagte Værdi erstattes, hverken mere eller mindre; og det forekommer mig, at der ikke her er tilstrækkelig Grund til at fravige dette almindelige Princip. Vi kender ganske vist fra en Række forskellige Love, nemlig Ulykkesforsikringslovene, Begrænsning for den Godtgørelse, som skal ydes for Skade paa Person, og saa vidt jeg har kunnet følge Forhandlingerne i Folketinget, tror jeg, at man til Dels har haft disse Begrænsninger for Øje, naar man er skredet til at indføre en Begrænsning ogsaa i dette Lovforslag, men det maa erindres, at det Synspunkt, hvorunder denne Sag skal ses, er ganske forskelligt fra det, som maa gælde for de to forskellige Sæt Love. Ved Ulykkesforsikringsloven er der ikke Tale om retsstridig Skadetilføjelse, om Skade, hvori nogen er Skyld, men der er

Tale om hændelig Skade, som skal godtgøres efter visse Forsikringssynspunkter. Der kan det altsaa være naturligt, at man sætter en Begrænsning med Hensyn til det Beløb, som skal betales. Her er derimod Spørgsmaal om Erstatning af en Skade, som enten den paagældende, som skal betale den, selv er Skyld i, eller som andre, for hvem han bærer Ansvar, er Skyld i, og der bør de almindelige Retsbrudssynspunkter føre til, at der betales fuld Erstatning for den Skade, som er lidt. Det er Lovens almindelige Regel, og det er navnlig ogsaa et Synspunkt, der er fulgt i et Forhold, som er kommet frem her til Lands i nyere Dage, og som vi havde Lejlighed til at behandle her i dette Ting for ikke mange Dage siden. Jeg sigter til Loven om Motorkøretøjer. Det er bekendt, at der gives der Erstatning for Skade, som er hidført paa Personer eller ved Tab af Forsørger, og der er der ikke sat nogen som helst Begrænsning. Nu er Forholdet dog det, at det, at en Mand skal bære den Skade, som tilføjes ved en Vogn, hvoraf han er Ejer, er noget forholdsvis nyt og lidet gennemprøvet, og der kunde derfor der være særlig Grund til at gaa forsigtigt frem med Hensyn til Erstatningens Omfang. Derimod er det et gammelt og meget velkendt Princip, at en Reder hæfter for Skipperens og Skibsfolkens Forseelser, og her vilde det derfor være unaturligt at sætte en Begrænsning som den, der er vedtaget af Folketinget, naar man f. Eks. ikke vil gøre det med Hensyn til Motorkøretøjer.

Naar Rederierne har ønsket en saadan Begrænsning sat, er det selvfølgelig i og for sig let forklarligt, for det er dem, der skal betale, men det forekommer mig ikke, at de Grunde, der anføres, kan være tilstrækkelige for det høje Ting til at imødekomme Rederiernes Ønske. Det, der gøres gældende, er jo, at naar der ikke er sat nogen Begrænsning for det Beløb, som Rederen kan komme til at betale, vil det være vanskeligt for Rederierne at komme til Bunds i Sagen, det vil være vanskeligt for dem at bedømme, hvor langt deres Ansvar strækker sig, og hvor langt de derfor skal dække sig gennem Forsikring. Det forekommer mig, at dette ikke er tilstrækkeligt til at overføre Byrden ved Forsikringen — og det vil i Virkeligheden sige: Byrden ved Skaden — fra den, som er Skyld i Skaden, til den, som har lidt den. Hvis der er Vanskeligheder at overvinde med Hensyn til Forsikringen, saa ligger det dog nærmere, at de maa overvindes af dem,